

Finantsministeren: Jeg kan ikke andet end være særdeles tilfreds med den Måde, hvorpaa dette Lovforslag er bleven behandlet her i dette Thing. Der er vedtaget forskjellige Forandringer deri, men jeg skjønner ikke rettere, end at endeel af disse ere virkelige Forbedringer i det fereiligende Forslag, og at de øvrige Forandringer i alt Fald ikke ere forværende. Jeg troer altsaa, at det maa erkjendes, at dette Lovforslag i det Hele har vundet ved at gjennegeaa Behandlingen i Landssthinget. Jeg har nogle Bemærkninger at tilføie, som ere fremkaldte ved adskillige Betragtninger, der ere fremkomne fra ærede Talere i Anledning af Spørgsmaalet om Lovforslagets endelige Vedtagelse. Jeg maa for det Første med Hensyn til den Fortolkning, den ærede Ordfører gjorde gjældende, af Forholdet med Hensyn til Postvæsenets Eneret paa de Steder, hvor der ingen Dmdeling findes, erklære mig fuldkommen enig med den ærede Ordfører. Hvor der ikke findes Dmdeling Sted, der har Postvæsenet ikke nogen Eneret; dette forekommer fuldkommen klart at fremgaae af Bestemmelserne i Lovforslagets § 1. sammenholdt med Lovforslagets § 2. — Med Hensyn til det andet Punkt, Forholdet mellem Brevsamlingssteder og Postexpeditioner, maa jeg ligeledes erkjende, at den ærede Ordfører fuldkommen rigtig har fremstillet Forholdet. Paa Brevsamlingsstederne kan der ikke finde Indbetaling af Summer til Forsendelse ved Postanvisninger Sted, og heller ikke Postopkrævninger, fordi der ikke er Kasse paa de Steder, og tillige af enkelte andre Bequemlighedsgrunde; men i det Diablik Correspondancen til et saadant Sted stiger blot til et meget moderat Omfang, saa bliver der indført Postexpedition, og da kunne disse Forsendelser finde Sted. — Med Hensyn til Befordringen af Tidender maa jeg ligeledes tiltræde den ærede Ordførers Bemærkninger derom. Jeg anseer det for en af de Ting, der ere vundne ved den her opførte Lart for Befordringen af Aviser — som jo dog ganske vist gjør det noget dyvare end hidtil at forsende Aviser her i Landet, idetmindste for en Deels Bedkommende — at man kan faae Forsendelsen besørget ikke alene directe fra Udgiveren, men

ogsaa mellem private Mand for den Lart, som staaer opført under Litra f. Nr. 1 i §. 12, hvilket vil have til Følge, at flere kunne forene sig om at holde det samme Tidskrift og faae det forsendt fra den ene til den anden. Jeg troer imidlertid ikke, at det just vil have saa stor Betydning, som den ærede Ordfører igaar fremstillede, navnlig for Folk, der benytte den samme Post, idet der altid vil være nogen Vidtløftighed forbundet med Afleveringen til Posten, hvilket i mange Tilfælde kan gjøre det ligesaa nemt at bringe Bladet til den anden Deeltager; men tidt kan det jo ganske vist være en Lettelse, og i ethvert Tilfælde vil det have stor Betydning, naar Folk, der boe langt fra hinanden, forene sig i den Henseende. Jeg troer derfor virkelig, at det er rigtigt, som den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, at denne Foranstaltning vil kunne have Indflydelse i Henseende til at udbrede Avislæsningen paa Landet. — Naar der blev spurgt mig, om ikke Brevfort kunde indføres strax, saa er der en Vanskelighed derved, nemlig, at der ikke er nogen Bevilling dertil. Der kræves jo visse Udgifter for at indføre saadanne Brevfort, til at faae den hele Fabrication i Gang, til Anskaffelse af Papir, til Trykning osv. En saadan Bevilling findes ikke paa indeværende Aars Finantslov eller paa Tillægsbevillingen, idet man ikke, da disse Love bleve udarbejdede, havde tænkt paa at indføre Brevfort førend fra Begyndelsen af næste Finantsaar; men Lovet giver jo den fornødne Myndighed i saa Henseende, og naar den vedtages — og ser kan det jo i ethvert Fald ikke skee —, saa vil Vedtagelsen jo omtrent falde sammen med dette samme Tidspunkt, saa at der ikke vil finde nogen Forsinkelse Sted i denne Henseende. — Med Hensyn til Dmdelingen af Breve i Kjøbenhavn maa jeg erklære mig enig i, hvad der af den ærede Landssthingsmand (Melchior) er blevet udtalt, at Dmdelingen af Bybreve ikke er saa hurtig, som det kunde ønskes. Det er dog imidlertid umuligt at naae til et Standpunkt, som det ærede Medlem syntes at have for Die, naar han meente, at det skulde kunne undgaaes, at et Brev kom Bedkommende ligesaa seent ihænde her i Kjøbenhavn